

sig moralsk opfordret til at gjøre Rede hos Thinget for enhver Forandring, han har foretaget sig. Naar han saaledes maa begrundede den offentlig og begrundede den enten paa et forøget Arbeide, som er paalagt Vedkommende eller paa en ganske særdeles fremtrædende Dygtighed hos Embedsmanden, som har faaet Forøgelsen, saa er der ingen Fare for at faae saadanne Tillæg i Lønninger udenfor det engang principmæssige Fastsatte, som skulde gaae altsom vidt, og saa at sige omsider trække os bort i en heel Strøm, som vi ikke kunne modstaae. Nei, vi have nu den naturlige Grændse for slige Udskielser i Ministerens Ansvarlighed, Sagerens Dmtale i Thinget og navnlig ogsaa i vedkommende Embedsmands egen Tact; thi, da han veed, at hans Personlighed, at hans Arbeide og Dygtighed kommer til offentlig Dmtale, vil Enhver, som har nogen Tvivl hos sig selv om, hvorvidt han er værdig dertil, maaftoe snarere bede Ministeren: nei, tie hellere stille, anbefal mig ikke, der kunde maaftoe blive formegen Snak derom, og det vil jeg ikke have. Altsaa bliver det kun de særdeles fremtrædende Personligheder, som Ministeren vil foreslaae til en saadan Gageforhøielse; og derfor troer jeg, at man uden Fare for at blive reven, altsom langt hen og uden Fare for at krænke Principet, gjerne kan gaae ind paa Ministeriets Forslag.

Naar der er yttret, at det stod i Ministerens Magt at lønne de Embedsmænd, som havde vilst sig særdeles dygtige, paa en anden Maade, ved at lade dem gaae over til andre, bedre lønnede Embeder, maaftoe til indbringende Embeder i Provindserne, maa jeg ansee dette for en høist uheldig Praxis; thi derved trækkes denne Embedsmand ud af en Stilling, hvori han virkede med Lyst og Iver, og sættes ind i en anden Stilling, som en Anden med langt mindre Eigner og Gaver ligesaagodt kan bestride som han. Og dette strider mod den Grundsætning, at enhver Mand skal anvendes paa den Plads, som han er særdeles stikket og dygtig til. Overhovedet maa jeg sige, at ved denne strenge Fastholden af en vis Grændse for Lønninger, synes man at krænke et andet Princip, som vel er mere svævende, men som man ikke ganske skal slaae af Tankerne, den

Grundsætning nemlig, at en Mand skal lønnes som han arbejder til. Naar nu en Embedsmand veed: naar jeg sidder saa og saamange Aar, faaer jeg saa og saameget mere i Gage, da er det ganske naturligt, ifølge den menneskelige Naturs Skrøbelighed, som før har været omtalt heri Thinget, at mangen En vil tænke: hvad kan det nytte, at jeg tager mig ivrig af Sagen, jeg kommer alligevel ikke videre derfor; og det var slemt, dersom vi skulde mangle den Spore for Embedsmændene til at varetage deres Embede med Flid og Iver, med Kraft og Dygtighed, — den Spore, som altid ligger deri, at man ved sin Dygtighed kan forbedre sine Vilkaar for sig og Sine. Disse Bevæggrunde ere vistnok lave, og man kunde sige, at de skulde gjøre det for Statens Skyld; men naar Staten lønner Embedsmændene, giver den dem Lønnen som et vederlag for deres Arbeide, og derfor antager jeg, at naar en Mand udfører sit Arbeide særdeles tilfredsstillende, og naar en Minister offentlig i Thinget kan bevidne, at denne Mand er særdeles værdig, da vil Thinget ogsaa uden Frygt for mulige Farer kunne gaae ind paa at bevillige disse Tillæg.

Monrad: Det er altid yderst ubehageligt at skulle tale mod saadanne foreslaaede Forøgelses i Gage. Der vindes meget lidet, naar man taler de Skatteyndere og Finantsernes Sag; man er langt mere sikker paa, at den enkelte Stand, den enkelte Klasse af Mennesker, de huske meget bedre, man er sikker paa, ved at tale deres Sag, stedse at vinde en Anerkjendelse. Jeg troer imidlertid ikke, at man ved disse Betragtninger bør lade sig afholde fra at holde fast ved, hvad man i enhver enkelt Sag anseer for det Rigtige, og jeg maa da saaledes erklære, at jeg holder paa Udvalgets Indstilling. Jeg maa i saa Henseende først gjøre opmærksom paa, mine Herrer, at Udvalgets Indstilling udgjør en Heelhed, den er udgaaet fra det samme Princip med Hensyn til dette Ministerium, som med Hensyn til de andre, det vilde derfor være høist besynderligt, om man ved Bestemmelsen af en saadan Udgift, fordi veltalende Ord en enkelt Dag fandt særdeles Indgang i vort Hjerte, eller fordi vi af en eller